

Warszawa, 8 września 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca: **V Spółka Akcyjna**
zastępowana przez pełnomocnika:
radcę prawnego Mirosława Bika
adres pełnomocnika do doręczeń:
Peter Nielsen & Partners Law Office sp.k.
Al. Jana Pawła II 27
00-867 Warszawa

Uczestnicy: **Sejm Rzeczypospolitej Polskiej**
Prokurator Generalny
Rzecznik Praw Obywatelskich

Sygn. akt: **Ts 236/11**

PISMO
pełnomocnika skarżącej w odpowiedzi
na Zarządzenie Sędziego Trybunału

Działając jako pełnomocnik skarżącej – V S. A. z siedzibą w W , której pełnomocnictwo zostało załączone do skargi konstytucyjnej z dnia 4 sierpnia 2011 r., w odpowiedzi na Zarządzenie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 sierpnia 2011 r. (doręczone pełnomocnikowi skarżącej dnia 2 września 2011 r.), niniejszym uzupełniam braki formalne skargi konstytucyjnej w sposób następujący:

- 1) co do **punktu 3 Zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31.08.2011 r.:**

Przedstawiam w załączeniu do każdego z pięciu egzemplarzy niniejszego pisma, poświadczony za zgodność z oryginałem przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika, odpis postanowienia Sądu

analizie plan act!

Peter Nielsen & Partners
Law Office Sp.k.

Atrium Centrum
Al. Jana Pawła II 27
00-867 Warszawa
POLSKA

Tel. +48 22 59 29 000
Fax +48 22 59 29 030
E-mail office@pnplaw.pl
Internet www.pnplaw.pl

Sąd Rejonowy
dla m.st. Warszawy
Nr rej. KRS 0000006974
NIP: 526-25-35-182

Zarządzający:
Peter Tærø Nielsen
Iga Fischer

Partnerzy:
Peter Tærø Nielsen
Robert Kamionowski
Dariusz Obrepalski
Mirosław Bik

Prawnicy:
Dorota Dąbrowska
Paweł Tomasiak
Paweł Nowak
Monika Proskura
Mirosław Stefanik
Lech Gniady
Aleksander Kowalski
Małgorzata Lewandowska

Doradca:
Euan Temple

Okręgowego w W Wydziału Gospodarczego Odwoławczego z dnia kwietnia 2011 r. (sygn. akt:) wraz z pełnym uzasadnieniem wyżej powołanego postanowienia Sądu Okręgowego, tj. w łącznej liczbie 5 (pięciu) odpisów.

2) co do **punktu 1 Zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31.08.2011 r.:**

Zdaniem pełnomocnika skarżącej podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w W Wydziału Odwoławczego z dnia kwietnia 2011 r., z którym skarżąca wiąże naruszenie swoich konstytucyjnych praw, poza powołanymi w skardze przepisami art. 89 § 1 zdanie 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 15 z 1965 r. poz. 113 ze zm.) w związku z art. 129 § 2 i § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego), były także przepisy art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 10 z 2010 r., poz. 65 ze zm.) i art. 21 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. Nr 10 z 2010 r., poz. 65 ze zm.). Oczywiście, przepisy z ustawy o radcach prawnych pozostawały jedynie w związku z powołanymi przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, lecz zdaniem pełnomocnika skarżącej zaskarżona skargą konstytucyjną norma prawa naruszająca konstytucyjne prawa skarżącej została wywiedziona z tych przepisów łącznie.

Pełnomocnik skarżącej doprecyzowując na Zarządzenie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego przedmiot skargi chciałby podnieść, że wyżej wymienione przepisy zostały powołane przez Sąd Okręgowy w W w postanowieniu, które naruszało konstytucyjne prawa skarżącej. Sąd Okręgowy w W na stronie drugiej uzasadnienia postanowienia z kwietnia 2011 r. (ta strona uzasadnienia omyłkowo nie została załączona do skargi konstytucyjnej, lecz brak ten jest uzupełniony w niniejszym piśmie) wskazuje, że: *Wobec zmiany ustawy o radcach prawnych dotyczącej art. 6, należy przyjąć, iż art. 89 § 1 k.p.c. (zdania drugie) stanowi potwierdzenie uprawnienia radcy prawnego do uwierzytelniania odpisów dokumentów w zakresie wynikającym z tego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych – radca prawny ma prawo do sporządzenia poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami.* Sąd Okręgowy w W w dalszej części uzasadnienia ww. postanowienia odnosi się także do przepisu art. 21 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, jednakże już bez powołania dokładnej jednostki redakcyjnej. Sąd Okręgowy bowiem wywodzi: *W tej sytuacji, w wykonaniu wezwania Sądu do uzupełnienia*

braków formalnych pełnomocnictwa procesowego, złożenie odpisu z KRS – uwierzytelnionego przez pełnomocnika substytucyjnego – nie stanowi o prawidłowym usunięciu braków formalnych pełnomocnictwa procesowego, udzielonego pełnomocnikowi podejmującemu pierwszą czynność procesową.

Norma prawna na podstawie której Sąd Okręgowy w W opart rozstrzygnięcie zawarte w ww. postanowieniu, z wydaniem którego skarżąca łączy zarzut naruszenia swych praw konstytucyjnych, to jest, że *radca prawny będący pełnomocnikiem dalszym nie jest uprawniony do poświadczenia zgodności z oryginałem odpisu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego reprezentowanej przez niego strony postępowania* i która to norma została zaskarżona przedmiotową skargą opiera się także na wskazanych przepisach ustawy o radcach prawnych. Sąd Okręgowy w W słusznie wywodzi, że art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych stanowi przepis kompetencyjny statuujący uprawnienie dla radców prawnych do sporządzania odpisów dokumentów w tych wypadkach, w których prawo to przewiduje („w zakresie określonym odrębnymi przepisami”). Niemniej Sąd Okręgowy w W – zdaniem pełnomocnika skarżącej – z dalszych zaskarżonych przepisów, tj.: art. 89 § 1 zd. 2 k.p.c. w związku z art. 129 § 2 i § 3 k.p.c. i w związku z art. 21 ust. 1 ustawy o radcach prawnych wywodzi sprzeczną przepisami Konstytucji RP normę prawną, że pełnomocnik dalszy nie może uwierzytelnić odpisu z rejestru strony, którą reprezentuje, choć uwierzytelnić może wszelkie inne dokumenty przedstawiane sądowi w postępowaniu cywilnym.

Z powyższych względów norma prawa zaskarżona skargą konstytucyjną, a wywiedziona przez Sąd Okręgowy w W w postanowieniu z kwietnia 2011 r. (sygn. akt:) opiera się także m.in. na przepisach art. 6 ust. 3 i art. 21 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Pełnomocnik skarżącej wskazuje jednak, że trzon zaskarżonej normy prawnej wynika z art. 89 § 1 zdanie 2 k.p.c. w następującym brzmieniu: „*adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy, a także radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa mogą sami uwierzytelnić odpis udzielonego im pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie*”. Sąd Okręgowy w W wywodzi w pierwszej kolejności z tego przepisu, że radca prawny – pełnomocnik dalszy może uwierzytelnić tylko dokument wykazujący jego umocowanie, podczas gdy odpis z rejestru strony wykazuje umocowanie tylko pełnomocnika głównego. Zdaniem pełnomocnika skarżącej

takie odczytanie normy prawnej wynikającej z tego przepisu narusza Konstytucję RP. Pełnomocnik dalszy nie działa bowiem jako pełnomocnik pełnomocnika głównego, lecz działa jako pełnomocnik strony, którą reprezentuje. Skoro prawo pozwala osobom posiadającym uprawnienia do wykonywania zawodu radcy prawnego do samodzielnego uwierzytelnienia udzielonego im pełnomocnictwa i innych dokumentów wykazujących ich umocowanie, to przecież odpis z rejestru wykazuje umocowanie nie tylko pełnomocnika głównego, ale pośrednio także pełnomocnika substytucyjnego. Jeśli bowiem pełnomocnik substytucyjny został umocowany przez pełnomocnika głównego ustanowionego wadliwie, to nie ma on prawa zastępowania strony postępowania, a nie pełnomocnika głównego.

W przedmiotowej sprawie istnieje pewna trudność związana z tym, że zaskarżona norma prawna wynika z kilku przepisów prawa i trzeba tę normę „zdekodować” z kilku przepisów. Wskazać jednak należy, że Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy w W wydając rozstrzygnięcia powołane w skardze, nie wskazały także jednoznacznie przepisu prawa, na którym oparły swoje postanowienia. Sądy w uzasadnieniach powołały szereg przepisów, w tym m.in. te wskazane w *petitum* skargi konstytucyjnej.

Pełnomocnik skarżącej wskazuje nadto, że poza art. 89 § 1 zdanie 2 k.p.c. powołał także inne przepisy prawa mając także na uwadze treść art. 66 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, zgodnie z którym Trybunał jest związany granicami skargi. Dlatego z racji na ostrożność procesową zasadnym było w miarę szerokie zakreślenie granic skargi poprzez przywołanie także innych, poza art. 89 § 1 zdanie 2 k.p.c., przepisów prawa. Pełnomocnik skarżącej miał też na uwadze pogląd, który Trybunał wyraził w uzasadnieniu postanowienia z dnia 3 listopada 2006 r. (Tw 18/2006)¹: *„Należy zatem przypomnieć, że w myśl art. 66 ustawy o TK, Trybunał orzekając jest związany granicami wniosku, pytania prawnego lub skargi. W konsekwencji, granice kognicji Trybunału są pochodną granic zaskarżenia, zaś badanie aktu normatywnego z punktu widzenia jego treści nie może mieć charakteru ekstensywnego, a jedynie intensywny”*. Stąd, aby nie narazić się na zarzut zbyt wąskiego zakreślenia granic skargi, pełnomocnik wskazał także inne, poza art. 89 § 1 zdanie 2 k.p.c., podstawy prawne normy będącej przedmiotem skargi konstytucyjnej.

¹ OTK ZU 2006/6B poz. 274.

3) co do punktu 2 Zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31.08.2011 r.:

Pełnomocnik skarżącej wskazuje, że uzasadnienie zawartego w skardze konstytucyjnej twierdzenia, że sądowa wykładnia zaskarżonych przepisów dokonana w sprawie skarżącej jest konsekwencją istnienia jednolitej i utrwalonej linii orzeczniczej została zawarta w punkcie II.3 Uzasadnienia skargi konstytucyjnej. Zapewne jednak uzasadnienie tego elementu skargi to nie było wystarczająco wyeksponowane, dlatego w celu wykonania Zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego, pełnomocnik skarżącej stwierdza, co następuje:

Twierdzenie, że sądowa wykładnia zaskarżonych przepisów dokonana w sprawie skarżącej jest konsekwencją istnienia jednolitej i utrwalonej linii orzeczniczej wynika wprost z treści uzasadnień postanowień Sądu Rejonowego w W i Sądu Okręgowego w W powołanych w skardze. Sąd Rejonowy na stronie 1 uzasadnienia postanowienia z dnia grudnia 2010 r. (sygn. akt:) wskazuje, że: „W poprzednim stanie prawnym w orzecznictwie jasno wyrażono pogląd, iż pełnomocnik działający z substytucji a nawet główny nie ma prawa do poświadczania za zgodność z oryginałem takiego dokumentu jak odpis z KRS (por. postanowienie SN z dnia 16 maja 2006 r., III SZ 2/06, OSNP 207, Nr 15-16, poz. 239). Natomiast po zmianie w 2010 r. przepisów w ocenie sądu w tej szczególnej sytuacji też nie może.”. Z kolei Sąd Okręgowy w W uzasadniając postanowienie z dnia kwietnia 2011 r. (sygn. akt:) stwierdza: «Zakres uwierzytelnienia pełnomocnictwa procesowego nie uległ zmianie w stosunku do poprzednich regulacji, poza uprawnieniem do uwierzytelniania również odpisów innych dokumentów, wykazujących umocowanie. W tym ostatnim zakresie bowiem wypracowane orzecznictwo [podkreśl. wł. – M.B.], na tle poprzedniej regulacji, znalazło od 1 stycznia 2010 r. potwierdzenie ustawowe”. Zgodnie też z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2004 r. (III CZP 21/04) „jeżeli radca prawny został umocowany na podstawie dalszego pełnomocnictwa procesowego, jest on uprawniony do uwierzytelnienia jedynie odpisu swego pełnomocnictwa.” Sąd Najwyższy wskazał, że „niczego nie zmienia okoliczność, że pełnomocnik substytucyjny jest bezpośrednio reprezentantem głównego mocodawcy i dokonane przez niego czynności procesowe odnoszą skutek wobec tego mocodawcy. Jest to konsekwencja faktu, że czynność pełnomocnika w postaci udzielenia pełnomocnictwa substytucyjnego jest bezpośrednio skuteczna w stosunku do strony, a więc głównego mocodawcy.

Pełnomocnictwem, które zostaje udzielone jest wyłącznie to pełnomocnictwo, w którym jest on wskazany jako osoba uprawniona do działania w imieniu strony.”».

Trybunał Konstytucyjny rozpatrując skargę konstytucyjną na przepis prawa, który nie jest wyrażony wprost w akcie normatywnym, lecz wynika z utrwalonej wykładni danych aktów normatywnych wymaga wykazania utrwalonej treści tej normy i wykazania, że norma ta funkcjonuje w obrocie prawnym. Z drugiej jednak strony pełnomocnik skarżącej chciałby wskazać, że uczestnik postępowania przed sądem ma prawo trwać w zaufaniu do tego organu, który zgodnie z art. 174 Konstytucji RP wydaje wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, która jest państwem prawa – jak stanowi art. 2 Konstytucji RP. Skoro więc Sąd Okręgowy w W w treści uzasadnienia stwierdza, że **„wypracowane orzecznictwo, na tle poprzedniej regulacji, znalazło od 1 stycznia 2010 r. potwierdzenie ustawowe”**, to strona ma prawo – jak pełnomocnik skarżącej mniema – wierzyć, że takie „wypracowane orzecznictwo” faktycznie istnieje. W przeciwnym wypadku oznaczałoby to, że w uzasadnieniu swego orzeczenia sąd powołałby fakty nieistniejące i oparłby rozstrzygnięcie na wymyślonym „wypracowanym orzecznictwie”. Taki wniosek byłby druzgocący dla składu orzekającego w danej sprawie i pełnomocnik skarżącej nie chce nawet dopuszczać takiej hipotezy. Zdaniem pełnomocnika skarżącej, stanowisko Sądu Okręgowego na temat „wypracowanego orzecznictwa” przesądza więc o jego istnieniu.

Aby jednak uczynić zadość wezwaniu Trybunału, pełnomocnik skarżącej chciałby wskazać, że utrwalona linia orzecznicza w zakresie zaskarżonej normy znajduje potwierdzenie choćby w postanowieniu Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XXIII GZ 419/08 (na podstawie tego orzeczenia wywiedziono skargę konstytucyjną w sprawie SK 11/10, post. TK z 2.12.2010, OTK ZU 2010/10A, poz. 131). W tej bowiem sprawie Sąd Okręgowy w Warszawie odmówił adwokatowi, który był pełnomocnikiem dalszym prawa poświadczenia odpisu z KRS reprezentowanej przez niego strony.

Ponadto, korzystając z orzecznictwa Sądu Najwyższego z ostatnich kilku lat należy wskazać, że także w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2006 w sprawie I CZ 6/06² została podtrzymana teza, że jeśli radca prawny został umocowany na podstawie dalszego pełnomocnictwa procesowego, jest on uprawniony do uwierzytelnienia jedynie odpisu swego pełnomocnictwa. Z kolei w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie III CSK 182/2007³ został

² niepubl., LexPolonica nr 2089498.

³ niepubl., LexPolonica nr 2077151.

wyrażony pogląd, że „Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę przychylił się do stanowiska przeważającego w orzecznictwie, uznając że rozciągnięcie pojęcia pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi procesowemu na inne dokumenty, a już w szczególności na inne pełnomocnictwa występujące w ciągu umocowań osób, prowadzącym do uppełnomocnienia radcy prawnego, adwokata lub rzecznika patentowego, byłoby rozszerzającą wykładnią przepisu szczególnego”.

Analogiczne, a jednocześnie rygorystyczne stanowisko przyjął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie **I CZ 8/2006**⁴ stwierdzając, że „wykazanie umocowania adwokata do reprezentowania strony będącej osobą prawną następuje przez złożenie pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi przez osoby działające w imieniu osoby prawnej oraz dokumentu świadczącego o tym, że są one uprawnione do działania jako organ osoby prawnej. Dokumenty te powinny być złożone w oryginałach bądź w odpisach uwierzytelnionych przez uprawnione podmioty”.

Podobnie Sąd Najwyższy orzekł w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie **III CSK 235/2007**⁵, stwierdzając, że „wykazanie pełnomocnictwa przez pełnomocnika substytucyjnego polega na przedstawieniu oryginału (uwierzytelnionego odpisu) dokumentu pełnomocnictwa substytucyjnego oraz dokumentu pełnomocnictwa udzielonego osobie, która wystawiła pełnomocnictwo substytucyjne, chyba że dokument pełnomocnictwa w oryginale (uwierzytelnionym odpisie) został wcześniej złożony do akt sprawy. W ten sposób dochodzi do udowodnienia istnienia umocowania pełnomocnika do dokonywania czynności procesowych w imieniu strony. Ustawodawca nie przyznał adwokatom (radcom prawnym, rzecznikom patentowym) generalnego uprawnienia do uwierzytelniania odpisów dokumentów. Tylko wyjątkowo uprawnienie to dotyczy odpisu pełnomocnictwa udzielonego tym pełnomocnikom (art. 89 § 1 zd. 2 k.p.c.), a także pism, o których mowa w art. 485 § 4 k.p.c. i art. 239 zdanie drugie ustawy z 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2003 r. Nr 60 poz. 535 ze zm.). Zaprezentowane w powołanych orzeczeniach stanowisko, mimo że jest rozwiązaniem rygorystycznym, ma oparcie w obowiązującym stanie prawnym”.

Wreszcie Sąd Najwyższy w uchwale Składu Siedmiu Sędziów z dnia 23 stycznia 2009 r. w sprawie **III CZP 118/2008**⁶ stwierdził, że: „adwokat, radca prawny lub rzecznik patentowy będący dalszym pełnomocnikiem nie może uwierzytelnić odpisu pełnomocnictwa podstawowego”.

⁴ OSP 2006/12 poz. 141.

⁵ Niepubl., LexPolonica nr 2482140.

⁶ OSNC 2009/6 poz. 76.

Należy dodać, że prawo poświadczania odpisu z rejestru strony sądy wiążą z prawem poświadczania odpisu pełnomocnictwa podstawowego, uważają bowiem, że dokument ten jest częścią pełnomocnictwa podstawowego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2010 r. w sprawie V CSK 297/09 powołany przez Sąd Okręgowy w W w uzasadnieniu postanowienia z dnia kwietnia 2011 r., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2006 r., III SZ 2/06 powołane w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w W z dnia grudnia 2010 r.). Tak samo orzekł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie III CZP 20/2008: *„Według utrwalonego stanowiska, wykazanie przez pełnomocnika umocowania do reprezentowania strony będącej osobą prawną wymaga złożenia nie tylko dokumentu pełnomocnictwa, podpisanego przez osoby działające w imieniu tej osoby prawnej, ale także dokumentu potwierdzającego umocowanie tych osób do działania (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r. III CZP 126/2007 OSNC 2009/1 poz. 7 i z dnia 30 marca 2006 r. III CZP 14/2006 OSNC 2006/10 poz. 165, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r. I CZ 8/2006 OSP 2006/12 poz. 141 i z dnia 16 maja 2006 r. II SZ 2/2006, nie publ., oraz wyrok z Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r. I PK 124/2006 OSNP 2008/3-4 poz. 27). Wymagania te wywodzi się z nałożonego w art. 89 § 1 zdanie pierwsze kpc na pełnomocnika procesowego strony obowiązku dołączenia do akt sprawy, przy pierwszej czynności procesowej, pełnomocnictwa z podpisem mocodawcy lub wiarygodnego odpisu takiego pełnomocnictwa. Tylko udzielone w ten sposób pełnomocnictwo, dołączone do akt sprawy, stanowi wypełnienie formalnego warunku pisma procesowego (art. 126 § 3 kpc). Skoro dokument pełnomocnictwa musi być podpisany przez mocodawcę, przewidziany w art. 89 § 1 kpc obowiązek wykazania umocowania pełnomocnika obejmuje także konieczność wykazania źródła umocowania osoby udzielającej pełnomocnictwa.”*

Pełnomocnik skarżącej jest świadom, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie III CZP 14/2006⁷ zajął odrębne niż wskazane wyżej stanowisko. Niemniej, jak wskazuje podane wyżej orzecznictwo, stanowisko to nie było podzielane przez inne składy Sądu Najwyższego, a także orzeczenie to spotkało się z krytyką ze strony S. Sołtyśńskiego, który wydał krytyczną głosę do tego orzeczenia⁸. Sąd Okręgowy w W wydając postanowienie z dnia kwietnia 2011 r. także nie przychylił się do tez postawionych w ww. uchwale. Pełnomocnikowi skarżącej jest też znana treść analizy przedmiotowego zagadnienia – artykułu dra Bartosza Draniewicza w Monitorze Prawniczym nr 10/2010, s. 543. Pełnomocnik skarżącej wskazywał Sądowi

⁷ OSNC 2006/10 poz. 165.

⁸ Głosa opublikowana w OSP 2006/12 str. 669.

Okręgowemu na ten artykuł w zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego w W z dnia grudnia 2010 r., jednakże Sąd Okręgowy w W w postanowieniu z kwietnia 2011 r. nawet się nie ustosunkował do powołanych przez pełnomocnika za dr. Draniewiczem tez. Zresztą artykuły naukowe i stanowisko doktryny nie ma charakteru normatywnego, co jest oczywiste.

Reasumując, o istnieniu „utrwalonego orzecznictwa” świadczy wprost treść postanowienia Sądu Okręgowego w W , z którym skarżąca wiąże naruszenie jej konstytucyjnych praw. Ponadto pełnomocnik skarżącej powołuje szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, z których wynika utarta praktyka uniemożliwiająca pełnomocnikowi dalszemu na poświadczanie odpisu z rejestru strony. Jednocześnie mimo, że część powołanych orzeczeń dotyczy poświadczania przez pełnomocnika dalszego pełnomocnictwa podstawowego, to jak wynika z uzasadnienia postanowień Sądu Rejonowego w W z dnia grudnia 2010 r. i Sądu Okręgowego w W z dnia kwietnia 2011 r., odpis z rejestru strony jest traktowany przez sądy jako część pełnomocnictwa głównego i stosują do niego ten sam reżim, co do formy pełnomocnictwa głównego.

Wobec powyższego, pełnomocnik skarżącej wnosi o:

- przyjęcie przez Wysoki Trybunał skargi konstytucyjnej do rozpoznania, a także
- orzeczenie przez Wysoki Trybunał o niezgodności z Konstytucją RP normy prawnej zgodnie z wnioskiem zawartym w skardze konstytucyjnej.

Załączniki:

1. Odpis postanowienia SO z dnia .04.2011 r., sygn.:
2. Cztery egzemplarze niniejszego pisma wraz z ww. załącznikiem.

Pełnomocnik

